

ת"פ 33727/01/18 - מדינת ישראל ואח'... נגד ש"א - עניינה הסתיים, זש"ח, קארין עזרא - עניינה הסתיים, לימור רביבו - עניינה הסתיים ואח'...

בית משפט השלום בתל אביב - יפו
ת"פ 33727-01-18 מדינת ישראל נ' א' ואח'

לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אברהם ישי
נגד
הנאשמות 1. ש"א - עניינה הסתיים
2. זש"ח
ע"י ב"כ עו"ד רוי גבריאלי
3. קארין עזרא - עניינה הסתיים
4. לימור רביבו - עניינה הסתיים
5. מירית דבורה - עניינה הסתיים
6. מרים מוראדי - עניינה הסתיים

גזר דין - לגבי הנאשמת 2

רקע

1. הליך זה התנהל בפני כב' השופט העמית בארי, אשר גזר את עונשן של הנאשמות 1 ו-4-6. עניינן של הנאשמות 2 ו-3 הועבר לטיפולו בשל יציאת כב' השופט העמית בארי לגמלאות.

2. ביום 20.7.20 חזרה בה הנאשמת 2 מכפירתה בכתב האישום, הודתה והורשעה בעובדות כתב אישום מתוקן בעבירת תקיפה וחבלה ממשית על ידי שניים או יותר לפי סעיף 382(א) בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**") וכן בעבירת הסגת גבול לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, המתלוננת הועסקה על ידי נאשמת 1 כמטפלת ואילו נאשמות 2-6 היו חברותיה של נאשמת 1. האירוע המתואר בכתב האישום התרחש על רקע חשדותיה של נאשמת 1 כי המתלוננת מצויה ביחסים אינטימיים עם בעלה. ביום 5.1.18 בסמוך לחצות, בעת שהמתלוננת נמה בביתה עם שתי בנותיה בנות 4 ו-6, דפקו הנאשמות על דלת הבית והעירו אותה. כשהמתלוננת פתחה את דלת ביתה, תקפו אותה הנאשמות בכך שדחפו אותה. שתי נשים אחרות אשר נכנסו לדירה בצוותא עם הנאשמות, ניסו למנוע מהן לתקוף את המתלוננת אך ללא

הצלחה. הנאשמות 1-4 ו-6 המשיכו בתקיפה בכך שמשכו בשערות ראשה של המתלוננת, היכו על ראשה ובגופה באמצעות ידיהן ובעטו בבטנה, תוך כדי צעקות וקללות כנגדה. כתוצאה מכך דלף למתלוננת שתן באופן לא רצוני. בשלב זה הכתה נאשמת 1 את המתלוננת על ראשה באמצעות מכשיר טלפון נייד. בהמשך, משכו נאשמות 1-4 ו-6 את המתלוננת ודרשו ממנה לומר את האמת ביחס לחשדות נאשמת 1. המתלוננת ביקשה מהן כי יעזבו אותה אך הנאשמות דרשו ממנה שתפתח את מכשיר הטלפון הנייד באמצעות קוד שברשותה. נאשמת 6 תקפה את המתלוננת בכך שסטרה על פניה ואמרה "זה על כל השנה הזאת". בנסיבות אלה בנותיה של המתלוננת, אשר שהו בחדרן, החלו לבכות. כתוצאה מהרעש שבקע מהדירה, הגיע למקום שכן ודפק על הדלת. נאשמת 5 אחזה בעורפה של המתלוננת, לחשה באוזנה כי תשתוק ודרשה שתוריד את חולצתה. בנוסף, איימה עליה בכך שאמרה לה כי יפגעו בה "אם תדבר מילה". אחת הנאשמות פתחה את דלת הדירה, אמרה לשכן שהן עורכות מסיבה והשכן עזב את המקום. בהמשך, ביקשה המתלוננת לשוחח עם נאשמת 1 ביחידות, ובתגובה אמרה לה נאשמת 2 כי היא "לא זזה מהמקום". בשלב מסוים, נאשמות 3 ו-6 עזבו את הדירה ובמקביל משכה נאשמת 2 את המתלוננת אל סלון הדירה, לקחה מספרים מתוך מגירה במטבח, שבה אל המתלוננת בסלון ואמרה לה כי "מי ששוכבת עם גבר נשוי לא מגיע לה שיהיה לה שיער". בשלב זה גזרה נאשמת 2 את שיערה של המתלוננת ובהמשך אמרה לה שעליה לגזור את שיערה בעצמה, שאם לא כן "זה יהיה הסוף שלה". המתלוננת לקחה את המספרים לידיה וגזרה קצוות שיער למשמע בכיה של בתה הבכורה, בעוד נאשמת 1 הפנתה מכשיר טלפון נייד לעבר המתלוננת אשר ביקשה כי לא תצלם אותה. בשלב זה הצליחה המתלוננת להימלט לחדר בנותיה ולקחה את בתה הבכורה לחיקה. הנאשמת 1 דרשה ממנה פעם נוספת את הקוד למכשיר הטלפון שלה, עזבה את הדירה כשברשותה מכשיר הטלפון של המתלוננת, ובעקבותיה עזבו את המקום שאר הנאשמות. המתלוננת הזעיקה את אמה למקום, וכשזו הגיעה - התעלפה המתלוננת. כתוצאה מהמעשים דיממה המתלוננת מראשה וכתמי דם נראו על חולצתה. כמו כן, נגרמו לה שריטות על פניה, לסרציה באזור טמפורלי מימין ונפיחות קלה באזור.

3. ביום 20.6.21 גזר כב' השופט בארי את עונשן של נאשמות 4-6 וביום 21.6.21 גזר את עונשה של נאשמת 1. לאחר העברת התיק לטיפול, גזרתי את עונשה של נאשמת 3 ביום 16.11.21. העונשים שניתנו עד כה הם כדלקמן:

לגבי נאשמות 5 ו-6 קבע כב' השופט בארי מתחם ענישה הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר. על נאשמת 5 הוטלו 9 חודשי מאסר בעבודות שירות ופיצוי בסך 6,000 ₪. על נאשמת 6 הוטלו של"צ בהיקף של 300 שעות ופיצוי בסך 10,000 ₪, זאת בשל נסיבותיה האישיות ובהן מצבה הבריאותי והנפשי הקשה שאינם מאפשרים ביצוע עבודות שירות.

לגבי נאשמת 4 קבע כב' השופט בארי מתחם ענישה הנע בין 10 ל-20 חודשי מאסר, והטיל עליה 12 חודשי מאסר לצד פיצוי בסך 10,000 ₪.

לגבי נאשמת 1 קבע כב' השופט בארי מתחם ענישה הנע בין 15 ל-30 חודשי מאסר והטיל עליה מאסר למשך 18 חודשים וכן פיצוי בסך 12,000 ₪. נאשמת 1 ערערה על חומרת העונש, אך בהמלצת כב' בית המשפט המחוזי חזרה בה מהערעור והחלה לרצות את עונשה לאחרונה (1.5.22).

לגבי נאשמת 3 נקבע על ידי מתחם ענישה זהה לזה שנקבע בעניינה של נאשמת 6 - מתחם הנע בין 8 ל-18 חודשי מאסר. על הנאשמת 3 הוטלו 9 חודשי מאסר בעבודות שירות ופיצוי למתלוננת בסך 10,000 ₪.

4. הדיון בעניינה של נאשמת 2 נדחה מספר פעמים בשל החלפת ייצוג, העברת חומר בין הסנגוריות, היעדרות

הנאשמת מדיונים, בקשת באת כוחה לרכז מסמכים רפואיים, הגשת חוות דעת פסיכיאטרית ושמיעת עדות הגנה לענין העונש.

5. בטרם נשמעו טיעונים לעונש, הפנה כב' השופט בארי את כל הנאשמות לקבלת תסקיר שרות המבחן וכן לקבלת חוות דעת הממונה על עבודות השירות.

ראיות לעונש

6. ב"כ המאשימה הגיש כראיות לעונש מסמכים רפואיים של המתלוננת, מספריים שנתפסו בדירה, את חולצתה של המתלוננת ומגבת עליהם כתמי דם, קווצת שיער של המתלוננת מהדירה וכן את רישומה הפלילי של נאשמת 2 הכולל הרשעה קודמת משנת 2020 בגין עבירת החזקת סם שלא לצריכה עצמית.

7. שרות המבחן ערך תסקיר נפגעת עבירה. בהתאם לתסקיר, עד למועד האירוע הייתה המתלוננת אישה מתפקדת, דומיננטית, יוזמת וחיונית, אשר ניהלה את חייה ואת חיי משפחתה כאם חד הורית, בביטחון, יכולת ומסוגלות. האירוע האלים קטע את מהלך חייה באופן חד ופתאומי וגרם להפרעה פוסט טראומתית המתאפיינת בשחזור ובחוויה מחדש של האירוע הקשה, הפרעה הפוגעת באופן משמעותי בכל היבטי חייה. שרות המבחן פירט בהרחבה את השפעת האירוע על חיי היומיום של המתלוננת, לרבות סיוטי לילה, ריחוק משמעותי של בתה ממנה, קושי משמעותי ביותר לשוב ולהתגורר בדירה במשך חודשים רבים, ועוד. המתלוננת מטופלת במישור הנפשי מאז ועד היום, לרבות קבלת טיפול תרופתי, ואף מוכרת כנכה בשל המקרה. בנוסף, האירוע השפיע גם על בתה הבכורה של המתלוננת אשר אף היא הוכרה כסובלת מפוסט טראומה בעקבות חשיפתה לאירוע, ומטופלת במרכז לבריאות הנפש.

8. מטעם ההגנה הוגש מסמך סיכום הערכה פסיכיאטרית (טנ2/1) וכן העידו שתי עדות הגנה: מנהלת מרכז סיוע של עמותת "הופכות את היוצרות", הגב' חגית אלפנדרי (להלן: "**מנהלת מרכז הסיוע**") וכן מנהלת תחום הטיפול במרכז הסיוע, עו"ס לימור סגל (להלן: "**עו"ס סגל**").

בהתאם לסיכום ההערכה הפסיכיאטרית, הנאשמת 2 חוותה בעברה התעללות, הזנחה, ואלימות מינית קשה. בנוסף, אובחנה בעבר בשל הפרעה בי פולרית ופוסט טראומה.

9. מעדותה של מנהלת מרכז הסיוע עולה כי הנאשמת פנתה בקיץ האחרון, בשנת 2021, למרכז המסייע לנשים על רצף הזנות. בעדותה, הרחיבה על אופי העמותה והטיפול שניתן לקבל במרכז. לדבריה, לאחר פניית הנאשמת הותאם עבורה טיפול. בנוסף לפגישות מידי שבוע, הנאשמת זוכה לליווי פסיכיאטרי ופסיכולוגי. מנהלת מרכז הסיוע ציינה כי הנאשמת שיתפה אותה בפרטי האירוע אולם אינה יודעת האם נאשמת 2 היא שגזרה את שיערה של המתלוננת. לטענתה, הנאשמת מבינה כעת את השלכות התוקפנות שהופעלה כלפיה בעבר, וכך החלה להבין אף את החוויה של המתלוננת ולעיתים הביעה אמפתיה כלפיה: "**יש רגעים שיותר ורגעים שפחות**" (עמ' 78 ש-13 לפרוט'). מנהלת מרכז הסיוע פירטה כי לאחר שנאשמת 2 החלה בקשר הטיפול, מצאה דיור, וכעת ילדיה אשר מתגוררים עם אביהם החלו להגיע אליה, ללא לינה.

10. עו"ס סגל התמקדה בעדותה בתהליך הטיפול אותו עוברת נאשמת 2, מאז חודש יוני 2021 במסגרת העמותה, והשינוי שחל בה בתקופה זו, תוך שהדגישה כי צפויות לה עוד שנים ארוכות של טיפול על מנת "**באמת לעשות איזשהו סדר בכל מה שהיא עברה ולהתחיל לבנות עתיד בריא יותר עבורה ועבור הילדים שלה גם**" (עמ' 86 ש-31-30 לפרוט'). עו"ס סגל פירטה בעדותה את נסיבות חייה הקשות של נאשמת 2 אשר גרמו, לטענתה, לדפוס התנהגותה ולכך שכ"קורבן" הפכה ל"תוקפן". לגבי סוגית ריצוי מאסר, טענה כי נאשמת 2 תתקשה לשהות במסגרת טוטאלית כמו כלא. לצד זאת, הבהירה כי לא החשש מפני מאסר הביא אותה ליצור קשר עם המרכז לסיוע שכן הקשר הטיפולי דורש ממנה מאמץ נפשי משמעותי. עוד הבהירה כי אינה המטפלת של נאשמת 2.

תסקיר שירות מבחן

11. שרות המבחן פירט את נסיבות חייה המורכבות והקשות של הנאשמת, החל מילדותה. נאשמת 2 אובחנה כסובלת מהפרעה הסתגלותית, הפרעת אישיות גבולית, ואושפזה בעבר בבית החולים אברבנאל. בשנת 2013 שולבה הנאשמת בטיפול במרכז יום "סלעית", שמרה במשך תקופה ארוכה על ניקיון מסמים והתמידה בטיפול, אך סירבה להתנתק מסביבתה החברתית ולהשתלב במסגרת תעסוקתית עד שנתיקה את הקשר.

שרות המבחן התרשם כי נאשמת 2 מתקשה לקבל אחריות על מעשיה, מצמצמת את חלקיה באירוע, את חומרת המעשים והנזק, ומתמקדת בחווית הפגיעה של נאשמת 1. בנוסף, נמצא כי נאשמת 2 נעדרת גורמי תמיכה, פועלת ללא יסוד, מתקשה בהצבת גבולות, מעמידה את עצמה במצבי סיכון, מקיימת קשרים שוליים ומשתמשת לעיתים בסמים. שרות המבחן העריך כי קיים סיכון גבוה להישנות התנהגות אלימה מצד נאשמת 2 אשר אף חומרתה הצפויה היא גבוהה. כשהכירה בכך שיתכן ותדרש לרצות מאסר, ציינה הנאשמת כי אבי ילדיה יסייע בטיפול בהם.

לפיכך, העריך שרות המבחן כי נדרשת ענישה קונקרטית משמעותית.

תמצית טיעוני הצדדים

12. ב"כ המאשימה הפנה לנסיבות המקרה, לאופי האלימות, ולעובדה שהנאשמות המשיכו את האירוע החמור לאורך זמן. בנוסף, הדגיש את הנזק שנגרם למתלוננת ולבתה, כפי שעולה מתסקיר קורבן העבירה. לטענתו, מתחם העונש ההולם בנסיבות המקרה צריך להתחיל מרף של מאסר למשך שלוש שנים. לגבי נאשמת 2, הפנה לאמור בתסקיר שרות המבחן, לרבות חוסר קבלת אחריות על מעשיה ואי הבעת אמפתיה כלפי המתלוננת. עוד התייחס בטיעוניו לחלקה המשמעותי של נאשמת 2 באירוע ואף לכך שהיא זו שהסלימה את האלימות כאשר נטלה מספריים, גזרה את שיערה של המתלוננת וגרמה לה לגזור אותו בעצמה. לפיכך, עתר להטלת מאסר משמעותי ופיצוי בסך 20,000 ₪. בהמשך, לאחר העברת הדיון בפני מותב זה ושמיעת עדות ההגנה, השלים ב"כ המאשימה את טיעוניו. לטענתו, יש להעדיף את עמדת שרות המבחן לגבי נאשמת 2 על פני עדות ההגנה אשר עדותן אינה מבוססת דיה. בנוסף, ציין כי נאשמת 2 בחרה לפנות למרכז לסיוע רק לאחר שהוטל מאסר בפועל על הנאשמת 1. בהתחשב בהכרעת כב' השופט בארי לעניין מתחם העונש וכן לאור עקרון אחידות הענישה, עתר ב"כ המאשימה לגזור על נאשמת 2 עונש דומה לזה שהוטל על נאשמת 1 - מאסר למשך 18 חודשים.

13. ב"כ הנאשמת טענה כי האירוע הוא יותר "מכוער" מאשר חמור בנסיבותיו, תוך שהפנתה לכך שהחבלות שנגרמו

למתלוננת אינן ברף גבוה. במסגרת נסיבות המקרה, הדגישה כי גזירת השיער למתלוננת לא היתה מתוכננת מראש, הנאשמות לא הגיעו לדירה מצוידות במספריים, וכן עזבו לבסוף את המקום ללא התערבות משטרה. לגבי הנזק שנגרם למתלוננת ולבתה, טענה כי הבת לא צפתה באירוע ואילו המתלוננת סבלה מבעיות נפשיות עוד בטרם האירוע. ב"כ הנאשמת הגישה פסיקה לעניין מתחם הענישה בעבירות מסוג זה ועתרה לקביעת מתחם המתחיל ממספר חודשי מאסר בעבודות שירות. ביחס למיקומה של נאשמת 2 בתוך המתחם, ביקשה להתחשב בנטילת האחריות, החיסכון בזמן שיפוטי, נסיבות חייה הקשות ובעברה הפלילי הכולל עבירת סמים אחת בלבד משנת 2013. בהמשך, התייחסה לעברה הנפשי של הנאשמת אשר לדבריה החמיר בעת האחרונה וביקשה להגיש מסמכים רלוונטיים. כב' השופט בארי נעתר לבקשתה ולכן נדחה הדיון בעניינה מספר פעמים עד להגשת חוות הדעת הפסיכיאטרית ועדותן של עדות ההגנה.

בהשלמת טיעוניה, לאחר שמיעת עדויות עדות ההגנה לעונש, ביקשה ב"כ הנאשמת לתת משקל משמעותי לעדויות אלה ולשלב את הנאשמת בטיפול במסגרת שרות המבחן. ב"כ נאשמת 2 טענה כי לאור נסיבות חייה הקשות, אשר אינן מאפיינות אף אחת מהנאשמות האחרות, הטיפול בו היא נטלת חלק ומפיקה ממנו תועלת, ניתן להסתפק בעניינה בענישה הכוללת מספר חודשי מאסר בעבודות שירות לצד שילוב בטיפול במסגרת שרות המבחן, כפי שהמליצה עו"ס סגל.

14. הנאשמת בדבריה ביקשה לסיים את ההליך והסבירה שחוסר הוודאות בו היא נמצאת משפיע עליה לרעה מבחינה פיזית ונפשית. נאשמת 2 אישרה כי פנתה לטיפול בעקבות האירוע ולאחר שיחה עם קצינת המבחן, שם התקשתה לגלות אמפתיה כלפי המתלוננת והאשימה אותה במקרה. במהלך טיעוניה צמצמה את חלקה באירוע, והוסיפה כי הלכה אל דירת המתלוננת ביום האירוע על מנת לומר לאחרות שלא לעשות זאת. הנאשמת טענה כי קל יותר עבורה להיכנס לכלא, שם תוכל לישון ללא דאגות, מאשר להמשיך בטיפול, אולם היא תתקשה עד מאוד לשהות בכלא תוך ידיעה שלא תוכל לסייע לבתה בת ה-15 ככל שיקרה לה משהו.

דין והכרעה

מתחם הענישה

15. כב' השופט בארי קבע מתחמי ענישה המותאמים לחלקה של כל אחת ואחת מהנאשמות באירוע, לגביהן ניתן על ידו גזר דין. ביחס לנאשמת 1, ציין כב' השופט בארי כי חלקה משמעותי בכך שיזמה את ההגעה אל בית המתלוננת וקבע ביחס אליה מתחם ענישה הנע בין 15 חודשי מאסר ועד ל-30 חודשים (הנאשמת 1 חזרה בה מערעור שהגישה על גזר הדין, לאחר ששמעה את הערות כב' בית המשפט המחוזי - עפ"ג 52644-08-21 **אדוט נ' מדינת ישראל** (24.11.2021)). בהתבסס על עובדות כתב האישום המתוקן, לא מצאתי כי יש מקום לאבחן בין חלקה של נאשמת 2 לזה של נאשמת 1. לעומת חלקה המשמעותי של נאשמת 1 בלבד בייזום האירוע, לא ניתן להצביע על שוני משמעותי באלימות המשותפת בה נקטו הנאשמות כלפי המתלוננת בחלקו הראשון של האירוע. לצד זאת, חלקו השני של האירוע מתאפיין בביצוע דומיננטי וייחודי של נאשמת 2: לאחר שהותקפה בצוותא על ידי הנאשמות, ביקשה המתלוננת בשלב מסוים לשוחח עם נאשמת 1 ביחידות, בקשה שיתכן ויכולה היתה לסיים את האירוע, אולם נאשמת 2 הודיעה כי לא תזוז מהמקום. בהמשך, עזבו חלק מהנאשמות את הדירה, אך גם בשלב זה נאשמת 2 בחרה שלא לסיים את האירוע ותחת זאת הסלימה אותו בעצמה - הנאשמת 2 משכה את המתלוננת אל סלון

הדירה, ניגשה אל המטבח, הוציאה מספריים מתוך מגירה ושבה איתם אל הסלון; שם, ניגשה אל המתלוננת והודיעה לה כך: "מי ששוכבת עם גבר נשוי לא מגיע לה שיהיה לה שיער"; בשלב זה, גזרה נאשמת 2 את שיערה של המתלוננת; נאשמת 2 לא הסתפקה בכך, ואמרה למתלוננת כי עליה לגזור את שיער ראשה בעצמה, וכי אם לא תעשה כן "זה יהיה הסוף שלה"; המתלוננת לקחה את המספריים לידיה וגזרה קצוות מהשיער למשמע בכיה של בתה.

חלק קשה וחמור זה של האירוע בוצע במלואו ביוזמתה של נאשמת 2 ועל ידה בלבד. מדובר בנסיבות הפוגעות במידה משמעותית ביותר בערכים מוגנים של שלמות גופו של אדם, הזכות לביטחון אישי, לאוטונומיה הגוף ולשלווה הנפש. מעשי נאשמת 2 חורצים צלקות נפשיות עמוקות בנפש הקורבן, אשר פגיעתן קשה לעין ערוך מהפגיעה הפיזית. הדבר עולה באופן חד וברור מתסקיר נפגעת העבירה, המצביע על מידת הפגיעה הקשה במתלוננת ובבתה. די להפנות לאמור בתסקיר זה על מנת להצביע על המשקל הרב שיש לתת לנזק שנגרם למתלוננת ולבתה.

חומרה יתרה יש לראות בכך שהעבירה בוצע כלפי המתלוננת בתוך ביתה - מבצרה, מקום בו עליה לחוש בטוחה ומוגנת, ותחת זאת נאלצה להתמודד עם חוסר אונים מוחלט למול נאשמת 2 אשר גזרה את שערות ראשה ואף הורתה לה לעשות כן בעצמה, כל זאת למשמע בכי בתה בת השש. העובדה שהמתלוננת התקשתה לשוב ולהתגורר בדירה במשך חודשים ארוכים לאחר האירוע, מדברת בעד עצמה. אין ספק בעיני כי חלקה הייחודי לרעה של הנאשמת 2 במהלך האירוע, אשר תרם באופן משמעותי למידת הפגיעה בערכים המוגנים, מגיע לכל הפחות כדי חלקה של נאשמת 1 באירוע, ולפיכך יש לקבוע מתחם ענישה זהה לשתייהן.

בהתחשב בהנמקות כב' השופט בארי ובקביעתו ביחס למתחם הענישה לגבי נאשמת 1, איני רואה לנכון להרחיב עוד ביחס לנסיבות הקשות של הגעת כלל הנאשמות לדירת המתלוננת בשעת לילה מאוחרת, עת ישנה עם בנותיה, תקיפתה בצוואתא באופן מתמשך אשר כלל מכות בראשה ובגופה, בעיטות בבטנה, דחיפות ומשיכות בשיערה עד כדי שתן שדלף באופן לא רצוני על גופה. נסיבותיו הייחודיות של אירוע זה, שוקלות משקל משמעותי ומרכזי בעת קביעת מתחם הענישה, בוודאי כשמדובר בעבירות אלימות אשר לרף הענישה בהן מנעד רחב מאד בהתאם לנסיבות המשתנות ממקרה למקרה.

יש לציין כי ב"כ הנאשמת 2 טענה תחילה למתחם ענישה המתחיל במספר חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, אולם לאחר דחיית הדיון לשם שמיעת עדויות הגנה התחלף ייצוגה של נאשמת 2 ובמקביל נגזר עונשן של הנאשמות האחרות. במסגרת השלמת טיעוניה לעונש, לא התייחסה ב"כ נאשמת 2 למתחמי הענישה אשר נקבעו ביחס לנאשמות האחרות, לא טענה לקביעת מתחם ענישה כלשהו וכן לא התייחסה לעתירת המאשימה להשוואה המתבקשת בין ענינה לזה של נאשמת 1. בטיעוניה התמקדה בבקשה להימנע מענישה הכוללת רכיב של מאסר בפועל ולהסתפק במספר חודשי מאסר שירוצו בעבודות שירות.

לנוכח כל האמור לעיל, אני קובע כי מתחם הענישה לגבי נאשמת 2 נע בין 15 חודשי מאסר ועד ל-30 חודשים, זאת לצד ענישה נלווית של מאסר מותנה ופיצוי למתלוננת.

העונש ההולם

16. הנאשמת בת 39 ולחובתה הרשעה קודמת אחת בעבירת החזקת סם שלא לצריכה עצמית. הנאשמת קיבלה

אחריות על מעשיה כאשר חזרה בה מכפירתה והודתה בעובדות כתב אישום מתוקן, אולם התרשמתי כי לא הבינה ולא הפנימה עד כה את חומרת מעשיה: כך, התקשתה להודות בחלקה באירוע בפני קצינת המבחן והביעה אמפתיה אך כלפי נאשמת 1, אשר להבנתה נפגעה מהמתלוננת; כך, עלה מעדות מנהלת מרכז הסיוע כי שמעה על פרטי האירוע מפי נאשמת 2 אולם אינה יודעת האם היא גזרה את שיערה של המתלוננת אם לאו; כך, העידה מנהלת מרכז הסיוע כי הנאשמת 2 רק החלה להבין את חוויתה של המתלוננת ולעיתים מצליחה להביע אמפתיה; וכך, אף בעת דבריה במסגרת הטיעונים לעונש, צמצמה הנאשמת 2 עד מאד את חלקה באירוע ולא הצליחה להביע אמפתיה למתלוננת. באופן דומה, אף שרות המבחן העריך כי הנאשמת מתקשה לקבל אחריות על מעשיה, מצמצמת את חלקה באירוע, את חומרת המעשים והנזק. מקובלת עלי במלואה הערכת שרות המבחן, על הנמקותיה, בדבר רמת הסיכון הגבוהה להישנות התנהגות אלימה אשר אף חומרתה צפויה להיות גבוהה. עד כה, הנאשמת לא עברה טיפול משמעותי, ולמעשה קשה להצביע על שינוי בעמדתה ביחס לביצוע העבירות. כמו כן, עו"ס המרכז לסיוע, סגל, טענה כי הנאשמת זקוקה למסגרת טיפולית עם תנאים, גבולות ומחויבות, נתונים שאינם חלק ממסגרת הטיפול במרכז הסיוע (עמ' 88 ש- 22-26 לפרוט'). יש עוד להזכיר כי אף בעבר, בטרם ביצע העבירות, היתה הנאשמת בקשר טיפולי קבוע ויומיומי במרכז יום "סלעית", אולם ניתקה בהמשך קשר זה לאחר שסירבה להתנתק מסביבתה החברתית וכן התקשתה להשתלב בתעסוקה.

למול נתונים בעייתיים אלה המחייבים ענישה משמעותית במסגרת מתחם הענישה, יש לבחון נתונים נוספים. מבלי לפרט יתר על המידה מפאת צנעת הפרט, נסיבותיה האישיות של נאשמת 2 הן קשות ומורכבות. הנאשמת לא זכתה במהלך חייה לנקודת פתיחה הוגנת המאפשרת לה התמודדות עם תלאות החיים. לאורך הדרך ספגה מהלומות אישיות קשות, כפי שפורט בעדויות עדות ההגנה ובהערכה הפסיכיאטרית בעניינה. מתן משקל משמעותי למכלול נתונים אלה, מציב את נאשמת 2 ברף נמוך של מתחם הענישה, גם אם לא בתחתיתו.

לפיכך, החלטתי להטיל על הנאשמת 2 את העונשים הבאים:

- א. מאסר למשך 18 חודשים, בניכוי ימי מעצרה בין התאריכים 5.1.2018-9.1.2018.
- ב. מאסר למשך 7 חודשים אותו לא תרצה אלא אם תעבור תוך 3 שנים עבירת אלימות מסוג פשע.
- ג. מאסר למשך 3 חודשים אותו לא תרצה אלא אם תעבור תוך 3 שנים עבירת אלימות מסוג עוון או עבירת הסגת גבול.
- ד. פיצוי למתלוננת בסך 12,000 ₪, אשר ישולם ב- 12 תשלומים שווים החל מיום 1.7.22 ומידי חודש בחודשו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, ח' אייר תשפ"ב, 09 מאי 2022, במעמד הצדדים.